

A Győri Ítéltábla

Mf.V.30.005/2020/6.szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Jogi_képviselő

Gyurkovics Bence ügyvéd (cím4.) által képviselt **felperes** (cím3.) felperesnek dr.Kövér István ügyvéd (Helység1/3/5,) által képviselt **alperes.** (cím1.) alperessel szemben akinek pernyertessége érdekében alperesi oldalon beavatkozott a **Zrt1.** (Helység2/6,.) baleseti kártérítés megfizetése iránt indított perében a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019.október 10.napján kelt 7.M.490/2017/60. sorszámú ítéletével szemben felperes és alperes által 61, 62, és 63.sorszámú fellebbezések folytán a fellebbezés eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet

:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a felperest megillető sérelemdíj összegét 2.000.000 (kettőmillió) forintra emeli fel, ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

A másodfokú bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 120.000 (egyszázhuszezer) forint elsőfokú- és 60.000 (hatvanezer) forint másodfokú, a beavatkozónak 40.000 (negyvenezer) forint elsőfokú perkoltséget. Felek egyéb költségeiket maguk viselik.

A másodfokú bíróság kötelezi a felperest, hogy a Győri Törvényszék Gazdasági Hivatala külön felhívására fizessen meg 258.520 (kettőszázötvennyolcezer-ötszázhusz) forint az alperes 86.173 (nyolcvanhatezer-egyszázhetvenhárom) forint állam által előlegezett költséget.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy a NAV Vas Megyei Adó- és Vámigazgatóság külön felhívására az állam javára fizessen meg 360.000 (háromszázhatvanezer) forint elsőfokú illetéket, valamint 480.000 (négy száznyolcvanezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

A bíróság kötelezi az alperest, hogy a NAV Vas Megyei Adó- és Vámigazgatóság külön felhívására az állam javára fizessen meg 120.000 (egyszázhuszezer) forint elsőfokú illetéket, valamint 160.000 (egyszázhatvanezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A másodfokú bíróság irányadó tényállásként fogadta el az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást, mely szerint néhai S.M. munkavállaló az alperessel állt munkaviszonyban 2015.február 18-tól betanított munkásként kéményseprő munkakörben. A néhai munkavállaló nem rendelkezett a munkatevékenységére érvényes orvosi alkalmassági vizsgálattal. A néhai munkavállaló 2016.március 3.napján D községben végzett munkát, és a P.szám alatti családi házas ingatlanban munkavégzés során kb. 11 óra 20 perckor baleset érte,

az ingatlan tulajdonosa a baleset észlelését követően azonnal hívta a mentőket, akik a sérült munkavállalót kórházba szállították.

Néhai munkavállaló a kórházi kezelés ellenére a kórházban még 2016.március 3.napján elhunyt.

A felperes és a néhai munkavállaló testvérek voltak. A felperes Helység1/3/5-en él, gyermekei és unokái életvitelszerűen F.-ben élnek, férje is Ausztriában dolgozik. A felperes unokáira heti 3-4 napon szokott vigyázni, a hét többi napját Helység1/3/5-i lakásában tölti. A felperes és testvére közeli, szoros kapcsolatban voltak, hetente többször találkoztak személyesen és beszélgettek telefonon. A felperes mosta rendszeresen néhai testvére ruháját, főtt ételt készített neki, míg a felperes részére testvére segített a kerti munkában, a téli tüzelő bekészítésében, a fűnyírásban, kölcsönösen segítették egymást. A felperes testvérével rendszeresen járt közösen kirándulni, a családi ünnepeket közösen tartották meg. A felperes és néhai testvére között szoros érzelmi kötelék volt, közös testvérük elvesztését követően a perbeli időszakban más hozzátartozójuk már nem élt.

A néhai munkavállaló a 2016.március 3-ai munkavégzés során a kéményseprés előkészítési munkát egyedül végezte, a baleset bekövetkeztének időpontjában legalább közepes fokú (2,30 g/liter) alkoholos befolyásoltság alatt állt. A néhai munkavállaló szervezetében kimutatott véralkohol koncentráció szeszital elfogyasztásából származott. A baleset bekövetkeztének szemtanúja nem volt, annak oka és bekövetkezésének körülményei az erre irányuló vizsgálat során is ismeretlenek maradtak.

A felperes a baleset napján délután telefon értesítést kapott arról, hogy testvére balesetet szenvedett, kórházba került. A felperes a kórházban szembesült azzal, hogy testvére súlyos koponyasérülést szenvedett és az orvosok tájékoztatása szerint nem tudnak segíteni rajta.

A felperes a kórházban találkozott testvérével, amikor a műtőből kihozták, de kommunikálni nem tudott vele.

A halálesetet követően felperes férje 1 hónap szabadságot vett ki, hogy folyamatosan a felperessel lehessen, elesett állapotában támogassa. Ezt követően a felperest lánya látogatta

minden nap, és közös programokat szervezett vele, hogy gondolatait elterelje testvére elvesztéséről.

A felperes testvérének hirtelen elhalálása következtében lelki traumát szenvedett, mert szoros érzelmi szálak kötötték hozzá, napi szinten tartották a kapcsolatot, kölcsönösen segítették egymást. A felperesnél normális gyászfolyamat zajlott le, krónikus pszichés állapot nem alakult ki. A felperes családja részben tudja pótolni a hiányt, amit a testvér elvesztése okozott számára.

Az alperes a perbeli balesetet üzemi balesetnek ismerte el. A néhai munkavállaló előzetes munkaköri orvosi alkalmassági vizsgálaton foglalkozásával összefüggésben nem vett részt, a Vas Megyei Kormányhivatal Foglalkoztatási Osztálya, mint munkavédelmi hatóság 2016. június 23-án kelt VA/FF03-01/418-23/2016.számú határozatával az alperesi munkáltatót figyelmeztetésben részesítette.

A felperes kereseti kérelmet terjesztett elő alperessel szemben, melyben kérte kötelezni az alperest 8.000.000 forint összegű sérelemdíj megfizetésére, és ezen összeg után 2016.március 4-étől számított késedelmi kamat és perköltsége megfizetésére. Kereseti kérelme jogalapjaként hivatkozott az 1993.évi XCIII.tv. (Mvt.)49.§./1/ bekezdés d/pontjára, 50.§-ára, a 33/1998./VI.24./NM.rendelet 4.§.a/pontjára, 16.§-ára, a 63/2012./XII.11./BM.rendelet 2.§., 8.§-ára, illetőleg a 2012.évi I.tv. (Mt) 166.§./1/ bekezdésére, illetve a 2013.évi V.tv. (Ptk.) 2:52.§. /1/ és /3/ bekezdésére.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte és felperes perköltségben való marasztalását arra hivatkozva, hogy néhai munkavállaló balesetét saját elháríthatatlan magatartása, az ittassága okozta.

A beavatkozó a kereset elutasítását és felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben találta megalapozottnak, ítéletében kötelezte alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek sérelemdíj címén 800.000 forintot, ezt meghaladóan felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az elsőfokú bíróság a felperest az alperes részére 150.000 forint, a beavatkozó részre 50.000 forint perköltség megfizetésére, valamint az eljárási költségek közül 310.123 forint állam által előlegezett költség megfizetésére a felperest kötelezte a Győri Törvényszék Gazdasági Hivatal külön felhívására, míg az alperest 34.570 forint előlegezett költség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság kötelezte felperest 432.000 forint elsőfokú eljárási illeték, és alperest 48.000 forint elsőfokú eljárási illeték külön felhívásra történő megfizetésre. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában az Mt.171.§./1/ bekezdésében írtak alapján kötelezte az alperesi munkáltatót a néhai munkavállaló hozzátartozójának károkozással összefüggésben felmerült kárának megfizetésére, alkalmazva az Mt.294.§./1/ bekezdés b/pontjában írtakat.

Az elsőfokú bíróság az Mt.166.§./1/ és /2/ bekezdésében foglaltak alapján kötelezte a munkáltatót a munkaviszonnyal összefüggésben okozott kár megfizetésére. Az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak az alperes hivatkozását a néhai munkavállaló elháríthatatlan magatartására vonatkozóan, illetve a kártérítési kötelezettség alóli mentesülést. A peres eljárás során beszerzett Németh Sándor műszaki vállalkozó ipari igazságügyi szakértő szakértői véleményét az elsőfokú bíróság ítélezése alapjaként elfogadta, és megállapította, hogy az alperesi munkáltató az Mvt.49.§./1/ bekezdés b/pontjában írtakat, 50.§-ban írtakat megszegte, illetőleg a 33/1998./VI.24./NM.rendelet 4.§.a/pontjában írtakat sem tartotta meg. A néhai munkavállaló előzetes munkaköri alkalmassági vizsgálaton nem vett részt, ennek hiányában foglalkoztatta őt az alperes, és munkavégzése során egyedül volt, szakmai felügyeletet nem biztosított munkavégzéséhez az alperesi munkáltató.

Az elsőfokú eljárás során beszerzett igazságügyi orvosszakértői véleményre utalva megállapította azt is az elsőfokú bíróság, hogy az elhunyt munkavállaló megsértette az Mvt. 60.§./1/ bekezdésében foglaltakat azáltal, hogy nem munkavégzésre alkalmas állapotban

jelent
helyszínén.

meg

a

munkavégzés

Az ítélet indokolásában a bíróság utalt arra, hogy az igazságügyi orvosszakértői vélemény egyértelműen rögzíti, mindhárom részvizsgálatnak meg kell történnie ahhoz, hogy a munkavállalót az adott munkakörben alkalmasnak minősítsék. Az említett részvizsgálatok közül kizárólag a tüdőszűrés történt meg a baleset időpontjáig, az előzetes foglalkozás egészségügyi alkalmassági vizsgálat nem tekinthető elvégzettnek.

Az elsőfokú bíróság eljárása során tanúkat hallgatott ki, erre figyelemmel állapította meg, hogy a perbeli baleset helyszínét képező ingatlan padlásfeljárója megfelelő műszaki állapotban volt, maga a feljáró létra nem lehetett a baleset előidézője.

Az elsőfokú bíróság az alperes mentesülése tekintetében nem fogadta el, hogy a munkavállaló balesetét elháríthatatlan magatartása, ittassága okozta volna, az elsőfokú eljárás során beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény nem tartotta kizártnak, hogy a munkavállaló balesetét olyan szédülés, egyensúlyvesztés okozhatta, melyet a foglalkozás egészségügyi vizsgálat során meg lehetett volna állapítani. A vizsgálat elmaradása miatt nem lehet kétséget

kizáróan véleményezni, hogy nincs okozati összefüggés a baleset bekövetkezése és néhai egészségügyi állapota között. Azt sem lehetett egyértelműen véleményezni, hogy a balesetet a néhai ittas állapota okozta volna.

Az elsőfokú bíróság tanú 1, tanú 2 tanúk nyilatkozatai, valamint az elsőfokú eljárás során beszerzett pszichológus szakértői vélemény figyelembe vétele, értékelése alapján mérlegeléssel határozta meg a felperest megillető sérelemdíj összegét 800.000 forint összegben, az elbírálás idején érvényesülő értékviszonyok alapul vételével, mellőzte a késedelmi kamat megítélését (EBH.2009.2041.).

Az ítélettel szemben a felperes és az alperes is fellebbezést terjesztettek elő.

A felperes 61. és 62.sorszám alatt nyújtotta be fellebbezését, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, kereseti kérelmének teljes egészében történő helyt adást, az alperest 8.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezni, másodlagosan kérte a bíróságtól az 1952: III. tv. (rPp.) 252.§./3/ bekezdésére utalva az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasítani. Kérte az alperest első- és másodfokú perköltség viselésre kötelezni.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást túlnyomórészen helyesen állapította meg, a jogalap tekintetében, ugyanakkor az összecszerűség körében súlyosan megsértette az rPp.206.§-ában írtakat. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperesi munkáltató a felelősség alól nem mentesülhet, több munkavédelmi szabályszegés is megállapítható az oldaláról. A felperes néhai testvére nem rendelkezett érvényes orvosi alkalmassági vizsgálattal, holott több, mint egy éve az alperes alkalmazásában állt. Az alperes által elkövetett munkavédelmi szabályszegést súlyosbítja, hogy a baleset időpontjáig az orvosi alkalmassági vizsgálatnak már kétszer kellett volna megtörténni, hiszen felperes testvére vonatkozásában évente kellett volna, hogy erre sor kerüljön.

Az elsőfokú eljárásban beszerzett munkavédelmi szakértői vélemény részletesen kifejtette, hogy a szakmai felügyeletnek hogyan és miként kellett volna kinéznie a perbeli esetben. Az elsőfokú bíróság nem értékelte azt a tényt, hogy a szakmunkásnak a munkaterületen végig jelen kellett volna lennie, ő lett volna köteles arra, hogy eldöntse, hogy a munka milyen kockázati szintet képvisel, köteles lett volna intézkedni megfelelő védőeszköz használatáról, eldönteni, hogy a felperes testvére képes-e egyedül elvégezni a feladatot. A szakmai felügyeletet ellátó személy lett volna felelős azért, hogy biztonságos, egészséget nem veszélyeztető munkavégzés feltételei biztosítottak legyenek. A munkáltató megsértette a munkaszerződés 2.pontjában foglaltakat is, mely szerint a munkavállaló kéményseprő, ipari közszolgáltatás körébe eső sormunkát szakmunkás felügyeletével végezheti. Amennyiben alperes ezeket biztosította volna, a felperes testvérenek balesete nem következett volna be, ma is élne. Összefoglalva: az alperesi munkáltató az Mt.166.§./2/ bekezdése a/pontjában foglalt kimentési okra nem hivatkozhat. A felperes testvérenek ittasságára hivatkozott az alperesi munkáltató, ezzel kapcsolatban a perben beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény 5.pontja szerint a balesetből történő leesés oka nem volt megállapítható. Az ittasságot ítéleti bizonyossággal nem lehet figyelembe venni, nem igazolt, hogy a balesettel bármilyen összefüggésben lenne. A peradatok alapján az állapítható meg, hogy a baleset akkor is bekövetkezett volna, ha a felperes testvére szervezetében nem lett volna alkohol.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában felülmérlegelte a szakértői véleményben foglaltakat, iratellenes megállapításokat tett, és feltételezésbe bocsátkozott.

Fellebbezésében hivatkozni kíván a Kúria (Legfelsőbb Bíróság) MK.29.számú állásfoglalás c/pontjára.

Felperesi álláspont szerint nyilvánvaló, hogy 800.000 forint megfizetése nem lehet megfelelő kompenzációja egy közeli hozzátartozó, nevezetesen utolsó vér szerinti rokon elvesztésének.

Az elsőfokú bíróság kirívóan okszerűtlenül értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, a bírói gyakorlat által megítélt kártérítési összegekhez képest rendkívüli mértékben alacsony összeget állapított meg.

A sérelemdíjra vonatkozó igény esetében az Mt.9.§./1/ bekezdése alkalmazni rendeli a 2013.évi V.tv. (Ptk.) 2:42-54.§-át azzal, hogy a Ptk.2:52.§./2/ és /3/ bekezdése, valamint a 2:53.§. alkalmazásakor e törvény kártérítési felelősségre vonatkozó szabályai az irányadóak.

„A személyiségi jogok általános védelme alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy törvény és mások jogainak korlátai között személyiségét szabadon érvényesíthesse, hogy abban őt senki ne gátolja. Az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak.”

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a jogsértés kiemelkedő súlyú, hiszen emberi életet követelt, a munkavédelmi szabályszegés az alperes részéről szándékos volt. A jogellenes munkavégzési körülmények hosszú ideje fennálltak, a munkáltató számos munkavédelmi szabást segett. A sértettre gyakorolt hatás kiemelkedő súlyú, rendkívüli megpróbáltatásnak tette ki felperest testvére elvesztése. Köztudomású tény, hogy a testvér elvesztése mennyire megterhelő lelkileg abban az esetben, ha közel álltak egymáshoz. Hivatkozik a Kúria PJD.2016.17.szám alatti eseti döntésére.

Az elsőfokú bíróság felperesi álláspont szerint nem értékelte kellő súllyal tanú 3 tanúvallomását, tanú 1 tanúvallomását sem.

Az elsőfokú bíróság nem rendelkezett késedelmi kamat megfizetéséről. Kéri a fellebbezés elbírálása során, hogy a perköltség megállapításánál az rPp.81.§./2/ bekezdését vegye figyelembe a bíróság. Hivatkozik arra, hogy az Itv.62.§./1/ bekezdés a/ és b/pontja alapján az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési jogos.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte, a jogalap nélküli kereset teljes egészében történő elutasítását és felperest perköltségben marasztalni. Az alperes utal arra, hogy álláspontja szerint az elsőfokú ítélet helyesen idézi az Mt.166.§-át. Az alperes fellebbezésében utal arra, hogy az ítélet a dokumentumokkal ellentétes megállapítást tesz, a 2.oldal utolsó bekezdés 5.sorában azt állapítja meg, a munkavállaló feljutott a padlástérbe. Alperes által hivatkozott és becsatolt baleset vizsgálatát végző Helység1/3/5-i Rendörkapitányság Bűnügyi Osztály Bűnügyi Készenléti Alosztályának jegyzőkönyve azt tartalmazza, hogy „Az elhunyt mozgási irányára utaló nyom a padlástérben nincs.” Sérrelmezi, az ítélet nem fejt ki, hogy ezt a megállapítást miért fogadja el, miért rögzít ezzel ellentétes megállapítást, amely indokolás elmaradása miatt nem tudja vitatni. Az alperes arra kíván utalni, nem munkavégzés közben történt a baleset, mert azt még meg sem kezdte, a munkavégzés helyét csak megközelítette.

Az ítélet helyesen állapította meg, hogy 1 éves szakmai betanulása néhai munkavállalónak befejeződött, a szakmai vizsgát megszerezte.

Az alperes álláspontja szerint nem kellő súllyal értékelte az elsőfokú ítélet néhai S.M. munkavállaló ittasságát, amelynek bizonyítottsága esetén a munkáltató mentesül a felelősség alól. Az Igazságügyi és Biztosítás- Orvostani Intézet 13.számú módszertani levél az alperesi vélemény szerint a halálos balesetet szenvedett munkavállaló súlyos ittassági állapotban volt. Az orvosi gyakorlat szerint már a közepes ittassági állapot is „imbolygó, dülöngélő járást eredményez, megnő a sérülések veszélye, esésekből különböző balesetek származhatnak. A felső határ a 2,5 ezrelék véralkohol közelében érdektelenség jelenik meg.”

Az alperesi álláspont szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy szemerklő esőben és hideg márciusi napon a néhai munkavállaló egy óránál többet a helyi kocsmában töltött, a munkahelyre gyalogolva, átfázva a meleg kazánházból vezető létrán fellepkedve ittas

állapotban a melegtől megszédülve esett le. A leesés okára az orvosszakértői vélemények nem adnak egyértelmű okot.

Sérelmezi azt is alperes, hogy felperes és elhalt kölcsönös kapcsolatát nem tisztázta kellő mélységig az elsőfokú bíróság. Egyetlen bejelentett unokatestvér tanú meghallgatása sem történt meg, amely arra adhatott választ, hogy az elhalt a felperessel, illetve családjával milyen bensőséges kapcsolatot tartott fenn. Az alperesi álláspont szerint a felperes és az elhalt kapcsolata nem volt olyan szoros, amely a kereset jogalapját megteremthette. Ezt sem kívánta tisztázni a bíróság, az indokolásban sem adott kellő magyarázatot arra, miért nem tartotta szükségesnek. A néhai munkavállaló 2015.februárig élettársi kapcsolatban élt.

A fellebbezési eljárás során a felperes 5.sorszám alatt előkészítő iratot terjesztett elő, melyben hozzájárult a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálásához.

Az alperes fellebbezésére érdemi fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, hivatkozott a Kúria 1/2018/VI.25./KMK. véleményére, amely rögzíti, hogy a munkáltató kártérítési felelőssége a munkavállaló egészségkárosodása miatt keletkezett kárért akkor áll fenn, ha az a munkaviszonnyal összefügg. A munkaviszonnyal összefüggés akkor állapítható meg, ha a felek között munkaviszony áll, vagy állt fent és a munkavállalót ért kár valamilyen formában összefüggésben áll-e jogviszonnyal. Ennek megítélésénél a munkaviszony időtartamának nincs jelentősége.

A jelen per tárgyát képező baleset kapcsán megállapítható, hogy a felperes testvére a munkáltató utasításának teljesítése érdekében, a munkaköri feladatainak ellátása miatt jelent meg a baleset helyszínén, így a munkaviszonnyal való összefüggés nem lehet kétséges.

A felperes testvérenek alkoholos állapotával kapcsolatosan kiemeli, hogy a fellebbezésben részletesen kifejtett álláspontját fenntartja, miszerint az alkoholos állapotnak akkor lenne a per szempontjából jelentősége, ha az a balesettel okozati összefüggésben állna, azonban ez jelen esetben nem állapítható meg. A perben beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény 5.pontja szerint a balesetből történő leesés oka nem volt megállapítható. Az ittasságot ítéleti bizonyossággal nem lehetett figyelembe venni, nem igazolt, hogy az a balesettel bármilyen összefüggésben lenne. A peradatok alapján az állapítható meg, hogy a baleset akkor is bekövetkezett volna, ha a felperes testvére szervezetében nem lett volna alkohol.

A felperes álláspontja szerint az sem állapítható meg, hogy testvére megsértette volna az Mvt. 60.§-át.

Az elsőfokú bíróság kellő indokát adta annak, hogy alperes által indítványozott tanúmeghallgatást miért mellőzte. Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás, elsősorban a tanúvallomások, illetve az igazságügyi pszichológus szakértői vélemény alátámasztotta azt, hogy felperes és testvére között milyen szoros és bensőséges kapcsolat volt, mekkora traumát jelentett felperes számára a testvér elvesztése. A felperes néhai testvére korábban pár hónapig állt kapcsolatban egy Kati nevű hölgygel, a baleset előtti időszakban egyedül élt, hiszen, ha együtt élt volna valakivel, nem kellett volna mosni, főzni, takarítani felperesnek.

A 61.sorszámú fellebbezésben előterjesztetteket fenntartja, a felperesi álláspont szerint a kereseti kérelem jogalapja egyértelműen fennáll, az alperes kimentése egyáltalán nem vezetett eredményre. A felperes számára érthetetlen, hogy számos munkáltató szabályszegés ellenére 10 %-os pernyertességet állapított meg az elsőfokú bíróság, és egy testvér halála 800.000 forintos összegű sérelemdíjat alapoz meg. A felperes álláspontja szerint egyáltalán nincs figyelemmel az értékviszonyokra, és nem alkalmas arra, hogy kompenzálja az elszenvedett sérelmet.

Az alperes és a beavatkozó a fellebbezési eljárásban előkészítő iratot nem terjesztettek elő, a felperes fellebbezésével kapcsolatosan fellebbezési ellenkérelmet sem nyújtottak be.

A felperes fellebbezése részben megalapozott, az alperes fellebbezése nem megalapozott.

A másodfokú bíróság 2.sorszámú végzésében a fellebbezési eljárásban tájékoztatta peres feleket, hogy a 74/2020/III.31./Korm.rendelet 29.§./1/ bekezdés értelmében a fellebbezési

eljárás során felek tárgyalás tartását nem kérhetik. A másodfokú bíróság az 1952.évi III.tv. (rPp.) 256/A.§./1/ bekezdés f/pontjának alkalmazásával az ügyet tárgyaláson kívül kívánta elbírálni.

A fellebbezési eljárásban a felperes 5.sorszámú előkészítő iratában kifejezett nyilatkozatot tett, hogy az ügyben nem kéri tárgyalás tartását, alperes és beavatkozó a fellebbezési eljárásban előkészítő iratot nem terjesztettek elő, nyilatkozatot nem tettek.

A másodfokú bíróság a felperes és az alperes fellebbezését a 74/2020./III.31./Korm.rendelet 29.§./1/ bekezdés, valamint az rPp.256/A.§./1/ bekezdés f/pontjának figyelembe vételével tárgyaláson kívül bírálta el.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárás során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelő mértékben feltárta, a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat felperes kereseti kérelmének jogalapja vonatkozásában okszerűen értékelte, a sérelemdíj mértékének meghatározása körében nem teljes mértékben osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a másodfokú bíróság.

A másodfokú bíróság az 1952.évi III.tv. (rPp.) 253.§./2/ és /3/ bekezdésében írtak szem előtt tartásával a fellebbezés korlátai között vizsgálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét. A másodfokú bíróság figyelembe vette a felperesi és az alperesi fellebbezések vizsgálata során az elsőfokú eljárásban beszerzett bizonyítékokat, tanúk vallomásait, igazságügyi orvosszakértői véleményt, illetőleg igazságügyi műszaki szakértői véleményt, és vizsgálta az elsőfokú bíróság által alkalmazott jogszabályokat, különösen az Mt.166.§-ában írtakat, az Mvt.49.§., 50.§-ban írtakat, a 33/1998/VI.24./Nm. rendelet, 26/2000/IX.30./Eüm. rendelet, 63/2012/XII.11./Bm. rendeletben írtakat, a Ptk.2:52-53.§-ban írtakat.

A másodfokú bíróság az alperes fellebbezését érdemben vizsgálta, megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat helyesen alkalmazta, a bizonyítási teherre vonatkozóan kellően részletes, egyedi tájékoztatást adott felek részére.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság anyagi jogszabály alkalmazásának megfelelőségét vitatta, illetőleg a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésével kapcsolatosan iratellenességre, kirívó okszerűtlenségre utalt.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az Mt.171.§./1/ bekezdésében írtakat, az Mt.294.§./1/ bekezdésében írtakat, valamint az Mt.166.§./1/ és /2/ bekezdésében foglaltakat helyesen értelmezte és alkalmazta.

Teljeskörűen osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi álláspontját abban a körben, hogy az alperes nem tudta bizonyítani a kártérítési felelősség alóli mentesülését, nem tudta bizonyítani, hogy a kárt kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta volna. Ebben a körben a rendelkezésre álló bizonyítékokat, így különösen az elsőfokú iratok között 29.sorszám alatti igazságügyi orvosszakértői véleményben foglaltakat, valamint a 48.sorszám alatti igazságügyi műszaki szakértői véleményt az elsőfokú bíróság tartalmának megfelelően okszerűen értékelte, iratellenességet a másodfokú bíróság megállapítani nem tudott.

Az elsőfokú eljárásban beszerzett igazságügyi műszaki szakértői vélemény egyértelműen rögzíti, hogy alperesi munkáltató az időszakos foglalkozás-egészségügyi vizsgálattal kapcsolatosan munkáltatói kötelezettségét megszegte. Az előzetes és az időszakos orvosi vizsgálat megszervezésénél nem a jogszabályban írtak szerint járt el a munkáltató, a munkavállaló több mint egy évi foglalkoztatása során az előzetes foglalkozás-egészségügyi vizsgálat nem készült el. Az alperesi munkáltató az Mvt.49.§./1/ bekezdésében írt kötelezettségét megszegte, mivel a foglalkozás-egészségügyi vizsgálat hiányában foglalkoztatta a munkavállalót. A 33/1998./VI.24./NM. rendelet 16.§-a irányadó, melynek értelmében nem foglalkoztatható az a munkavállaló, akinek nincs a munkatevékenységre érvényes orvosi alkalmassági vizsgálata. A perbeli esetben kétségtelenül megállapítható, hogy néhai munkavállaló érvényes orvosi alkalmassági vizsgálattal nem rendelkezett, a munkáltató nem foglalkoztathatta volna ennek hiányában.

További kötelezettségszegést is egyértelműen megállapított az elsőfokú bíróság alperesi munkáltató terhére, a 63/2012./XII.11./BM. rendelet 2.§./8/ bekezdése alapján, melynek értelmében betanított munkás kizárólag tisztítást végezhet, szakmunkás szakmai felügyelete mellett. Munkavédelmi szempontból ezt helyesen úgy kellett volna az alperesnek értelmeznie, hogy a betanított munkás egyedül nem végezhet csak olyan tevékenységet, melyet személyes felügyelet, és irányítás útján utasításba kap. A telefonon történő irányítás és tanácsadás nem helyettesítheti a személyes jelenlétet. A betanított munkás nem rendelkezik azokkal a jogosultságokkal, amivel a szakmunkás. A néhai munkavállaló egyedül, szakmai irányítás nélkül nem dolgozhatott volna. A szakmai felelősség az irányító szakmai vezetőé. A betanított munkás szakmailag felelősségre szakmai irányító hiányában nem vonható.

A munkavállaló ittasságával kapcsolatosan is megállapítható az alperesi munkáltató ellenőrzési kötelezettségének elmulasztása az Mvt.57.§./7/ bekezdése értelmében. A munkáltatónak kötelessége rendszeresen meggyőződni arról, hogy a munkakörülmények megfelelnek-e a követelményeknek, a munkavállalót megtartják-e a rájuk vonatkozó rendelkezéseket. A munkára képes állapot rendszeres ellenőrzése veszélyes munkaeszköz kezelésével megbízott munkavállalóknál elengedhetetlen. Nem igazolta az alperesi munkáltató, hogy ezt az ellenőrzési kötelezettségét a néhai munkavállaló esetében teljesítette volna.

Az igazságügyi műszaki szakértői vélemény rögzíti, hogy néhai munkavállaló az Mvt.60.§./1/ bekezdésében írtakat megszegte, az igazságügyi orvosszakértői vélemény igazolta a munkavégzés ideje alatt az alkoholos befolyásoltságot. A munkavállaló köteles munkáját úgy végzeni, hogy saját, vagy más egészségét, vagy testi épségét ne veszélyeztesse. A munkavállaló a biztonságot munkavégzésre alkalmas állapotban köteles munkahelyén munkát végezni.

A másodfokú bíróság arra kíván rámutatni, hogy néhai munkavállaló terhére munkavédelmi kötelezettségszegés megállapítható volt, de önmagában ez a kötelezettségszegés nem eredményezhette a munkáltató mentesülését, ezzel az állapotával a munkavállaló elháríthatatlan magatartása nem tekinthető bizonyítottnak és igazottnak, hiszen, ha a munkáltató a rá irányadó fentiekben hivatkozott munkavédelmi szabályokat megtartja, a munkavállaló az adott napon, a baleset napján munkát nem végezhetett volna. Az alperesi munkáltató munkavédelmi szabályszegései, mulasztásai közvetlen okozati összefüggésben állnak a perbeli baleset bekövetkeztével.

Az elsőfokú eljárás során beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény összefoglalóan rögzíti, hogy a foglalkozás-egészségügyi, orvosi alkalmassági vizsgálat elmaradása miatt nem lehet kétséget kizáróan véleményezni, hogy nincs okozati összefüggés a baleset bekövetkezése, és néhai egészségi állapota között.

A másodfokú bíróság a felperes fellebbezéséhez kapcsolódóan azt kívánja kiemelni, hogy a felperest megillető sérelemdíj összegének meghatározásánál az elsőfokú bíróság az rPp.206.§-ában írtak szem előtt tartásával járt el, mérlegelési jogkörében hozta meg határozatát.

A másodfokú bíróság nem osztotta teljeskörűen az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében hozott döntésénél a figyelembe vett mérlegelési szempontok okszerűségét.

A mérlegelési jogkörben hozott elsőfokú határozatot kizárólag abban az esetben változtathatja meg a másodfokú bíróság, amennyiben iratellenességet, kirívó okszerűtlenséget észlel a rendelkezésre álló bizonyítékokat érintően.

A másodfokú bíróság a felperest megillető sérelemdíj összegének meghatározásánál figyelembe vette, értékelte az elsőfokú bírósággal egyezően, hogy a felperes a néhai alperesi munkavállaló szoros testvéri kapcsolatban álltak, a felperes az egyedüli élő testvérét veszítette el. A perben beszerzett igazságügyi pszichológus szakértői vélemény is alátámasztja, hogy jelentős veszteségként élte meg testvére elvesztését felperes annak ellenére, hogy családban él, de az egyetlen és utolsó testvérét veszítette el. A veszteség mértékét az határozza meg, hogy az elvesztett személy és felperes között szoros érzelmi kapcsolat volt. Helyesen vette figyelembe azt a körülményt is az elsőfokú bíróság, hogy felperes családja körében él, férje, gyermekei, unokái vannak, nem került testvére elvesztésével olyan helyzetbe, hogy segítségre, gondoskodásra senkitől nem számíthatna. Az értékelési szempontok között helyesen hivatkozott arra is az elsőfokú bíróság, hogy a néhai alperesi munkavállaló a baleset bekövetkezésekor legalább közepes fokú alkoholos befolyásoltság alatt állt.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint tévesen feltételezte ítéleti bizonyossággal az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, hogy nagy valószínűséggel közre játszott a munkavállaló ittasága miatt jelentkező egyensúlyvesztés a baleset közvetlen kiváltó okaként. A rendelkezésre álló bizonyítékok, így különösen az igazságügyi orvosszakértői véleményben foglaltakra is figyelemmel nem lehet ítéleti bizonyossággal megállapítani, hogy a baleset közvetlen kiváltó okaként néhai munkavállaló ittas állapota közrejátszott volna. A rendelkezésre álló bizonyítékok, baleseti jegyzőkönyv, tanúnyilatkozatok azt igazolták, hogy a perbeli balesetnek szemtanúja nem volt, a rendelkezésre álló bizonyítékokból pedig nem lehetett megállapítani, hogy következett be a baleset, mi volt a kiváltó ok.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény egyértelműen rögzíti, hogy az orvosalkalmassági vizsgálat elmaradása miatt nem lehet kétséget kizáróan véleményezni, hogy nincs okozati összefüggés a baleset bekövetkezése és néhai egészségi állapota között. Ugyancsak az igazságügyi orvosszakértői vélemény rögzíti, hogy a magasból történő leesés okát nem lehetett megjelölni, csupán a kimutatott véralkohol koncentrációból annyi volt megállapítható, az alkoholos befolyásoltság közepes mértékű volt, és szeszessel elfogyasztásából származott.

A másodfokú bíróság a feltárt körülményeket együttesen értékelve a sérelem súlyát, jellegét, a közvetlen és közvetett következményeket figyelembe véve az ítélelhozatal kori ár- és értékviszonyok alapulvételével 2.000.000 forint összegben állapította meg, felülmérlegelve az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörben hozott döntését.

A másodfokú bíróság osztotta annyiban is az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy az igény elbírálásának idején érvényesülő értékviszonyok alapulvételével határozta meg a sérelemdíj összegét, ezért a késedelmi kamat megítélését helyesen mellőzte. A másodfokú bíróság úgyszintén az EBH.2009.2041.számú határozatra kíván ebben a körben hivatkozni.

A felperes fellebbezése részben vezetett eredményre, a kereseti kérelemhez viszonyítottn 25 %-os pernyerési arány volt megállapítható, az rPp.81.§. alkalmazása mellett sem tekinthető a mérlegelési jogkörben hozott döntésre figyelemmel olyan mértékűnek a felperesi igény, amely nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak. A másodfokú bíróság nem találta

alkalmazhatónak az rPp.81.§./2/ bekezdésében írtakat, a felperes kereseti követelését a mérlegeléssel megállapított kártérítési összegre is figyelemmel túlzott mértékűnek ítélte.

A pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel az rPp.78-81.§-ában írtak alkalmazásával határozott a másodfokú bíróság az elsőfokú eljárásban felmerült perköltség, valamint a másodfokú eljárásban felmerült perköltség viseléséről. A másodfokú bíróság az alperesi jogi képviselőt megillető ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003/VIII.22./IM. rendelet alkalmazásával határozta meg, figyelembe vette, hogy alperes a fellebbezési eljárás során előkészítő iratot, fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő. Beavatkozó a fellebbezési eljárásban ellenkérelmet, nyilatkozatot nem terjesztett elő, költsége nem merült fel, erről a másodfokú bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

Győr, 2020.június 9.

Dr.Bartus Erika sk.

Dr.Ferenczy Tamás sk.

Dr.Szabó Péter sk.

a tanács elnöke

bíró

bíró

előadó bíró

